

Сучасна Вітчизняна війна відкрила видатні й героїчні грані українського національного характеру. Водночас відкрилися й успадковані з радянщини страхи, показне окомилування, недостатня суспільна культура і пострадянські тоталітарні, іноді антирелігійні синдроми. Одним із них є нерозуміння ролі і значення Церкви в народі й суспільстві, зокрема під час війни. Із цим мають проблему чиновники різного рівня, через що виникають і непорозуміння з Церквою. Вони ігнорують церковну специфіку і намагаються підставлянням членів духовенства до мобілізаційних списків вирішити свої проблеми з виконання мобілізаційного «плану». З огляду на такі явища Церкві тим більш потрібно з'ясувати специфіку своєї місії, зокрема під час воєнного стану.

Завжди і всюди, включно з Україною, Церква виконує доручену Ісусом Христом місію спасіння народів, їхнього визволення від усякого зла. Звершувати цю місію Церква покликана за будь-яких обставин. Її з доручення Христа започаткували апостоли, а після них продовжили єпископи, священники і диякони.

Кожна людина належить або не належить до Церкви згідно з велінням власної совісті. Послужити віруючій людині, де б вона не була, й покликана Христова Церква. Для віруючої людини контакт із Церквою життєво важливий і необхідний, бо, за висловлюванням Отця Церкви Кипріяна Картагінського, «поза Церквою нема спасіння». Священника Церкви неодноразово порівнювали з лікарем із тією різницею, що якщо лікар лікує тіло, священник лікує душу (особу) людини.

В умовах сучасної війни попит на лікарів є всюди – і на передовій, і в тилу. Подібно й із священником. На передовій число священників залежить від числа воїнів, які його потребують, і число це може змінюватись. У тилу ж місце священника – у храмі, аби надавати всебічну допомогу родинам і друзям військовослужбовців. Кількість священників на передовій Церква узгоджує з державою, про кількість священників у храмах Церква дбає самостійно.

Виходячи з партнерства Церкви й держави, які служать одному й тому ж народові, Церква не може без відома держави нав'язувати священників Збройним силам, держава не може без відома Церкви мобілізувати священників з парафій (уявімо собі, що буде, якщо усунути лікарів із лікарень і до кого тоді звернутися хворим людям?).

Як не може виконувати священничого служіння той, хто не уповноважений на це Церквою, так і не може виконувати військові дії, зокрема збройні, той, хто поставлений Церквою на священниче парафіяльне служіння. І військо, і медицина, і Церква – кожне служить рідному народові, і кожне у свій спосіб.

Ушановуючи засаду свободи совісті, держава формує суспільний запит на священнослужителів (раввинів, мулл, пресвітерів згідно з конфесіями військовослужбовців). Церква (духовні та релігійні центри й управління різних конфесій та релігій) скеровує відповідно підготованих священнослужителів у відповідь на запити, надаючи їм уповноважуючі й супровідні документи.

Саме в наданні різних форм духовної допомоги громадянам полягає роль і місце Церкви у служінні своєму народові, а також її внесок в очікувану перемогу. Сподіваємося, що ці з'ясування допоможуть державі будувати партнерські відносини з Церквою, а Церкві – краще розуміти специфічні труднощі держави й терпляче спростосовувати багато викривлених чи упереджених стереотипів про Церкву.

митрофорний протоієрей д-р Мирон Бендик,
ректор Дрогобицької духовної семінарії
блаженних священномучеників Северина, Якіма та Віталія

16 липня 2024 р.Б.

- Підпишіться і стежте за фото- і відео-матеріалами тут:
- ~ FACEBOOK: <https://www.FACEBOOK.com/dds.edu.ua/>
- ~ INSTAGRAM: <https://www.INSTAGRAM.com/ddseminaria/>
- ~ YOUTUBE: <https://www.YOUTUBE.com/channel/dseminaria/>
- ~ TWITTER: https://TWITTER.com/dds_ua